

Kakor morje valovi življenje skozi vesoljstvo; tukaj se prebuja, ondi ugasuje, tukaj še spava, ondi je že odmrlo, in le semintja štrli iz njega mrtva čer, k večni smrti obsojen svet: na mladi Veneri se dviga, na mrzlem Neptunu ugasuje, v prevročih solncih še spava, okrog ugaslih solnc je izmrlo, na brezračni luni se ni nikdar rodilo.

Kakor drobni morski pesek pobere mogočni življenski val nebesne svetove; nad tvojo glavo, človek, se je dvignil na zemlji in se razpršil v svetle bisere . . . kdaj se zopet nagne in zaspi v molčeči morski gladini -- — — ?

Izgubljen.

Oči je mene tvojih strah,
 ko vrte so brezčutno v mé;
 in duh se moj potaplja plah,
 v neskončni mrak hité.
 In plazi se in plazi se
 po sledu tvoje prošlosti —
 in plaka, ah, in vrača se,
 naprej ne upa si . . .
 Pa srcu tožno govori:
 „Zaman si ga nosilo ti,
 zaman si ga ljubilo ti,
 izgubljen . . . izgubljen! —
 Prepadov so za njim sledi,
 črez nje podrte vse brvi,
 gavrani krožijo nad njim . . .“

A srce prosi . . . in ihti:
 „Poišči ga — jaz krvavim . . .“

Utva.

